

РЕШЕНИЕ

№ 2774

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 30.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **1564** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Р. Л. Д. против заповед № РА-30-994/10.12.2021г. на главния архитект на Столична община (СО). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.
След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.
Жалбата е допустима, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, в законоустановения за това срок. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството пред административния орган е било образувано по молба от 25.11.2020г. и жалба от 22.12.2020г., приложени в преписката, и двете с характера на сигнал за незаконно строителство, намиращо се на адрес: [населено място], [улица].
За извършените проверки на място били съставени Констативен протокол (КП) № РНИ20-ГР94-1121/22.12.2020г. и Констативен акт № РНИ20-ГР94-1121-1/18.01.2021г. по реда на чл.225а, ал.2 от ЗУТ, съставени от служители на район „Нови Искър“ на СО. Същите установили, че на мястото съществува площадков навес над подемник с двуколонно повдигане на автомобили към автосервиз в урегулиран поземлен имот (УПИ) II-674, кв.70, поземлен имот (ПИ) с идентификатор 00357.5349.211 по кадастралната карта и регистри на землището на [населено място]. Подемникът е монтиран върху стоманобетонена площадка пред автосервиз, заснет в кадастралната

карта на район „Нови Искър“ с идентификатор 00357.5349.1. Площадковият навес покрива пространството между посочения автосервиз и оградата на имота по уличната регулация, с площ от около 46,00 кв. м. Навесът е изграден от стоманена конструкция с кухи, правоъгълни профили, състояща се от колони, греди, подкоси и ребра. Покрит е с термопанели. Стоманените колони /стойки/ стъпват върху стоманобетонен цокъл на оградата по уличната регулация и върху покривната стоманобетонена плоча на автосервиза. Навесът е изграден на две нива с височини съответно 3,10м. и 4,50м.

Административният орган приел, че така описаният навес е реализиран през 2019г. от жалбоподателката. Приел също, че навесът представлява строеж V категория съгласно чл.137, ал.1, т.5, б."в" от ЗУТ. Предвид годината на построяването и характеристиките на строежа намерил, че спрямо него са неприложими хипотезите, уреждащи института за търпимост, а именно: § 127, ал.1 Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на Закона за изменение и допълнение (ЗИД) на ЗУТ от ДВ бр. 82/2012г., в сила от 26.11.2012г., нито § 16, ал.1 от ПР на ЗУТ.

По делото не бяха ангажирани доказателства за съществуването на обстоятелства, различни от възприетите от административния орган. От посочените в жалбата двама свидетели, които да установят годината на изграждане на навеса, с определение от 25.02.2022г. е допуснато изслушване показанията на един от тях, в съответствие с чл.159, ал.2 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), приложим субсидиарно на основание чл.144 АПК, тъй като не се сочат различни обстоятелства, които показанията на двамата биха могли да установят. Жалбоподателят обаче не е предприел необходимото съобразно указаното да доведе допуснатия му свидетел за изслушване в съда, нито е посочил конкретно лице, което да бъде призовано. За твърдяното обстоятелство за изграждане на навеса през 60-те години на миналия век или друго време, различно от посоченото в обстоятелствената част на оспорения акт, не бяха ангажирани и други доказателства. Ето защо, съдът в настоящия състав приема за установено, че процесният навес е изграден през 2019г., както е приел издателят на заповедта, предмет на съдебен контрол в случая. Съответно, безпредметно е обсъждането, търпим ли се явява по смисъла на горепосочените специални законови разпоредби.

Подробното описание на навеса разкрива характеристики на същия, които налагат извод, че той се явява строеж по смисъла на §5, т.38 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУТ, която определя, че „Строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. Това определение следва да бъде тълкувано във всички случаи систематично с останалите разпоредби на закона и с оглед конкретните характеристики на обекта. Последният в случая по описанието си действително отговаря на определената му от административния орган пета категория съобразно чл.137, ал.1, т.5, б. „в“ от ЗУТ. Ето защо, макар да е възможно демонтирането му и употребата на същите елементи за изграждане на друг навес на различно място, последният не може да бъде считан за преместваем обект. Съгласно определението на т.80 от § 5 от ДР на ЗУТ, първият

признак, определящ обекта като преместваем, е той да няма характеристиките на строеж. Тъй като това първо условие не е изпълнено в случая, ирелевантно е съответствието на процесния навес с останалите признаци от легалното определение. Жалбоподателката е собственик на имота, в който се намира навесът, съгласно Нотариален акт № 34, том XV, дело 2779 от 18.02.1997г. (л.39-40 от делото) и Договор за доброволна делба на съсобствен недвижим имот от 28.08.1997г., вх. рег. № 28557/1997г. на Службата по вписванията (л.44-45). Ето защо, предвид разпоредбата на чл.225а, ал.5 ЗУТ, тя е надлежен адресат на нареждането за премахване на незаконен строеж.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че заповедта е издадена в установената форма от компетентен орган – лице, надлежно овластено с представената заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г. на кмета на СО (т.1.46); при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, заповедта е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК разносните остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 лв. съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Сумата следва да бъде заплатена на СО, която е юридическо лице съгласно чл.15 от Закона за местното самоуправление и местната администрация.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Л. Д., с ЕГН [ЕГН], против заповед № РА-30-994/10.12.2021г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Р. Л. Д., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата 100 (сто) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: